

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

28. Creditis quia hoc possum facere vobis?

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

nerit, vt propter illam tuam fidem, non propter simplicem contactum, sanitas tibi restituta fuerit. Propter hanc fidem tuam, per quam consecuta sanitatem es, esto bono animo. Noli metuere quòd te vocauerim, & ad facti confessionem coram tota hac multitudine compulerim. Non ad tui reprehensionem, sed ad tui commendationem hoc feci. Non vt fidei tuæ imbecillitatem corrigerem, sed vt fidei tuæ firmitatem atque præstantiam toti huic multitudini propalarem. Quis non videt hunc esse manifestum Christi verborum sensum? Quando præcedenti cap. Christus dixit paralytico: *Confide filii: Remittuntur tibi peccata tua*: an dicit Calvinus quòd fidei eius imbecillitas hoc verbo arguebatur? An non potius eius fides disertissimè commendatur, quum statim subiungat Christus, *Remittuntur tibi peccata tua*? Nam in illis verbis, *Videns Iesus fidem illorum*, *synecdoche est*, ait ad illa verba Calvinus, *quia non ita respexit Christus eos qui paralyticum ferebant, quin eius quoque fidem intuitus fuerit*. Hæc ibi Calvinus. Eodem modo aduertere debuit Christum hoc loco, quum dicit, *Confide filia*. moxque adiungit, *Fides tua te saluam fecit*, antecedentem fidem respexisse, qua eum tetigit, eamque singulariter commendasse.

28. Creditis quia hoc possum facere vobis?

Fides non est fiducia.

QUum fides hoc loco, de qua Christus postea subiunxit, *Secundum fidem vestram fiat vobis*, fuerit fides & firma perluasio de potentia Dei & Christi, non autem fides specialis circa promissiones Dei, aut ipsa fiducia, quam solam hæretici volunt esse fidem propriè dictam, conatur hoc loco Calvinus hanc totam historiam Evangelicam more suo deprauare. *Queri (inquit) potest an de potentia Dei & Christi persuasum esse sufficiat, vt quispiam sit fidelis*. Hoc enim sonant verba, *Creditis me posse facere*? Moxque respondet. *Atqui ex alijs scriptura locis patet notitiam potentia fore inanem vel frigidam, nisi de voluntate certi sumus*. Hoc quidem ille audacter dicit, nullam interea probationem afferens. Sed eadem facilitate negamus in vllis scripturis certitudinem de voluntate Dei requiri vt aliquis sit fidelis, sed contrà ad fidei naturam sufficere vt ea omnia credat quæ Deus credenda reuelauit. Obiicit adhuc sibi Calvinus quod necessariò replicandum videbat. *Christus tamen eorum responso contentus, ipsorum fidem quasi numeris omnibus absolutam laudat*. Respondeo (inquit

(inquit) quum prius Davidis filium confessi sunt, de gratia aliquid apprehendisse. Nam hoc titulo redemptorem gentis sua, bonorumq; omnium authorem ornabant. Ipse ergo de sua potentia querens altius percontatur an serio credant. Hæc ille. Responde vocem illam, *Miserere mei fili David*, fidei quoque vocem fuisse, qua profitebantur se agnoscere eum pro Messia ex semine David. Hanc fidem Christus magis explorare voluit, dicens: *Creditis quia hoc possum facere vobis?* j. An sic me verè filium David & Messiam invocatis, vt serio credatis me posse hoc facere quod petitis? Non dicit, *Creditis quia hoc faciam vobis*, sed quia *hoc possum facere vobis*, manifestè docens fidem propriè dictam non esse fiduciam circa ea quæ vult nobis Deus præstare, sed esse assensum mentis firmum circa omne verum de Deo credendum: quale imprimis est omnipotentia eius. Docet igitur Christus ad fidem quod attinet, id propriè requiri, vt potentiam eius credamus, de spe ac fiducia nihil interrogat. Hanc enim disertè professi sunt, misericordiam eius implorando. Nemo enim orat, nisi qui sperat: & nemo misericordiam flagitat, nisi ab eo quem misericordem & benignum esse confidit. Vide hæc latius disputata in Prompt. Cath. dom. 18. post Pent.

36. *Miseratus est eis, quia erant vexati & iacentes sicut oves non habentes pastorem.*

Indulget hic iterum suo stomacho ac libidini Calvinus, & in Ecclesiæ Catholicæ hierarchiam debacchatur, his verbis. Eadem hodie in Papatu cernitur vastitas, qui tamen refertus est in ularibus pastoribus. Immensa est enim eorum colluuiæ, qui sub nomine Clericatus plebem deglutiunt. Porro quum muti sint canes, non tamen eos pudet suam hierarchiam sonare. Sed audienda vox Christi, quæ pronuntiat nullos esse pastores ubi non sunt operarij: vagas & dispersas esse oves quæ Euangelij doctrina in Dei ouile non congregantur. Hæc ille. Cæterum non est hoc interpretem agere, sed putidum calumniatorem, nec Scripturas interpretari, sed ad libidinem, & prurimum maledicendi Scripturis abuti. Interim quæ Calvinus mendaciter fingit, in ipsum Calvinum veraciter retorquentur. Eadem quam Christus hic in Pharisæis diuinæ legis corruptoribus describit, in Calvinismo cernitur vastitas, qui tamen refertus est titularibus Ministris. Immensa est Calvinistarum colluuiæ, qui sub nomine Euangelij plebem deglutiunt, Ecclesias vastant, animas perdunt, regna subvertunt. Porro quam sint

*Calumnia
contra cle-
ricum in Cal-
uinum re-
torquetur.*

E